

ΑΓΓΛΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

THE DOROTHY BLACK

ΜΙΑ ΚΟΠΕΛΛΑ ΜΕΣΑ Σ' ΕΝΑ ΠΛΟΙΟ

ΟΛΙΣ #ουί,α μιά ματιά γύρω μου, κατύλα-θα πώς ασφαλώς τό ταξειδι, θά ήταν τρομαρά πληκτικό. ΟΙ περισσότεροι συνταξει-διώτες μου ήταν άνδρες μεσόκοποι, με άφθονες θαλίτσες και με μιά γυναίκα ό κα-θένας. Και τίς μὲν θαλίτσες τίς τοποθέτη-σαν μέσα στις καμπίνες τους, ενώ τίς γυναί-κες τους τίς θύλευαν σε μιά πολυθρόνα, ά-πάνω στο κατάστρωμα. Κατόπιν τίς θοήθη-σαν να τυλίξουν τά πόδια τους μέσα σε μιά κουβέρτα, άνδρες και γυναίκες φόρεσαν ταξειδιωτικούς σακκους, πήραν από ένα θιθάλιο στό χέρι και τό καρτερικό ύφος τους έμοιαζε σαν να ει-χαν πάρει την απόφασή τους να ξεχειμωνιάσουν άπάντι στο πλοίο!

Θέε μου! Τί πλήξις! "Ερριβα μιά ματιά στις γυναίκες που ταξειδευαν μόνες τους. "Αλλά κι' αυτές ήταν όλες άσχημες, με θαρυστημένο ύφος, γυναίκες ήσυχες και νοικοκυμενες.

Είνε χρόνια, έλεπέτε, που ταξειδεύω, κάθε τόσο κ' ή πεύρα μου έμαθε να ψυχολογώ τίς φυσιογνωμίες που συναντώ.

Κατέβηκα στη σκάλα. "Εκει πάλι άκουσα τίς συνηθισμένες κουβέντες:

—Λέτε ζέρετε πώς θαλάσσα; —Δέν πιστεύω! —"Αμα θγοούμε από τόν κόλπο, τότε θά ίδητε! —"Εμένα δέν με πεύραζει ή θάλασσα! —"Όταν ταξειδεύω, γίνωμα άλλος άνθρωπος...

"Απελπισμένες ανέβηκα πάλι στη γέφυρα. "Εκει μιά κυρία μιλούσε μ' έναν άξιωματικό:

—Δέν ζέρετε πόσο σάς θαμάζω! Έλεγε ή κυρία με προσποι-ητή άφέλεια. "Όταν σκέπτομα ότι θρίσκετε τό δρόμο σας χω-ρίς να σάς οδηγούν σιδηροτροχιές, χωρίς πινακίδες, όπως έ-χουν στους δρόμους! Πηγαίνουμε τώρα στην Κεϋλάνη και να με ρωτήσετε έμένα, σε ποιά διεύθυνση θρίσκειται ή Κεϋλάνη, δέν θά ξέρω να σάς άπαντήσω!...

—Δέν άμφιβάλλω, κυρία μου! άπάντησε ό άξιωματικός με ευγένεια, κατόπιν χαίρησε κι' άπομακρύνθηκε.

—Θέε μου! σκέφθηκα. Πώς θά περάσουν όλες αυτές ή άτε-λειώτες μέρες τό ταξειδίου;

"Επέστρεφα στη θέσι μου, στις "Ινδίες, μετά μιά άδεια ενέα μηνών, την όποια είχα περάσει στην πατρίδα μου. Είχα πάει στην "Αγγλία με την έλπίδα πως θά εύρισκα κανένα κορίτσι τίς άρεσκίες μου, να παντρευθώ και να γυρίσω στη θέσι μου συντροφευμένος! "Ημουν πεύρα σαρανταρής κι' είχα θαρεθθί την μοναξιά μου. "Ωστόσο δέν είχα καρθάρσει να θρω τό ταίρι μου κι' επέστρεφα μελαγχολικός, άπογο-ητευμένος! "Η τελευταία μου έλπίδα ή-ταν μήπως άπάνω στο πλοίο-συνμαίνουμε τέτοια θαύματα καμιά φορά-θρεθί ή κόρη τών όνειρων μου... Τί ειρωνεία! "Α-πάνω στο πλοίο δέν ύπήρχε κανένα κο-ρίτσι!

Περπατούσα νευρισμένος άπάνω-κάτω στο κατάστρωμα. Τέλος έπιασα κουβέν-τα με κάποιον νέο, αρκετά συμπαθητικό, με μεγάλα καστανά μάτια. Είπαμε την γνώμη μας για τους συνταξειδιώτες μας και θρεθθήκαμε σύμφωνοι πώς θα πλήξου-με αρκετά. Μερικοί άλλοι νέοι, θρεθθηκαν κι' αυτοί σύμφωνοι, όταν συζητήσαμε για τό ένδιαφέρον αυτό ζήτημα, την ώρα που κάναμε τό μπάνιο μας στην κολυμβητική δεξαμενή του πλοίου.

Φουρκισμένος για την κακοτυχία μου, έσπρωξα θρεθεία κάτω από την κουκέτα μου την θαλίτσα μου που περιείχε τά κα-λά μου κοστούμια και την έπομένη τό πρωί άνέβηκα στο κατάστρωμα με τά πα-λά μου ρούχα. "Αντελήθην άμέσως πώς κι' άλλοι πέντε νέοι με τους όποιους εί-χα γνωρισθί είχαν κάνει τό ίδιο.

Τό μεσημέρι είγαμε καθήσει στό τρα-πέζι και άνδραεκα πήρα να διαβάσω τό μενού, όταν ένα έπιποιημα έκπληξέως μ' έκανε να γυρίσω και να κυττάξω...

"Ενα χαριτωμένο, ζωηρό κορίτσι, με κοντά, όλόγυρα μαλλιά, κατέβαινε την σκάλα, άνοιτραγουδώντας κάποια μελω-δία γνωστή...

—Διάβολε! σκέφθηκα. Μιά μονάχα για μέε τους ζέη!

"Αλλά άμέσως πήρα θάρρος. Είχα πε-ποίθησι στόν έαυτό μου. "Ετραγα γρή-γορα, γιατί θιαζόμουν να πάω στην κα-μπίνα μου για να φορέσω άλλα ρούχα. Παρατήρησα μ' ευχάριστη πώς ή νέα

δέν καθόταν στο τραπέζι κοντά σε κανέναν από τους άλλους νέους. Μόλις άλλαξα κι' άνέβηκα στο κατάστρωμα, είδα πώς κι' άλλοι νέοι είχαν κάνει την ίδια σκέψη με μένα. "Όλοι τους φορούσαν κομψά κοστούμια! "Ο Τζέρολδ, ό συμπαθής νέος με τά καστανά μάτια, με πήρασε και μού ειπε:

—Τό είδατε τό μοναδικό κορίτσι; "Εμαθα από τόν καμαρότο πώς ταξειδεύει μόνη της υπό την προστασία του πλοιαρχού... Πηγαίνει στο Κολόμπο... "Ωμορφόβου, έ;

Γύρια και κύτταξα τριγύρω μου. Με άγανάκτησι είδα ότι τό δυστυχισμένο κορίτσι καθόταν σε μιά πολυθρόνα, ανάμεσα σ' όλ' αυτά τά σοβαρά άνδρόγυνα. "Ωστόσο δέν φαινόταν να πλήτη με την άπαρειαση για τίς νεαρή ηλικία της συντροφιά της. "Απειναντίς μάλιστα! Γελοός και συζητούσε εύθυμα!...

Μ' έπιασε ξαφνικά μιά άκατανίκητη έπιθυμία μοναξιάς: Πή-ρα λοιπόν μιά πολυθρόνα και διάλεξα την πιο άπόμηση γωνιά τό κατάστρωματος. Κάθησα και κύτταξα τη θάλασσα!

Ξαφνικά, έκει που καθόμουν και σκεπτόμουν πώς μετά δύο μέρες θά φθάναμε στο Πόρτ-Σάιτ, μιά σοκολάτα τυλιγμένη μέ-σα σ' ένα χρυσόχαρτο, ήρθε και με γύτησε στο κεφάλι και κα-τόπιν έπεσε στα γόνατά μου. Γύρια και κύτταξα τριγύρω μου παραεξεμένος, δέν είδα κανέναν και θυθίστηκα πάλι στις σκέ-ψεις μου.

"Αλλά τη στιγμή που κατέβαινα την σκάλα για να πάω στην τραπεζαρία την ώρα του τασιού, ένιωσα άπάνω στο μπρά-τσο μου ένα τρυφερό χεράκι κι' άκουσα μιά γλυκειά φωνή του μού έλεγε:

—Με συχαρείτε, κύριε, γιατί σάς γύτησα χωρίς να τό θέ-λω, μ' έκείνη την σοκολάτα που πέτασε από την θάλασσα!

Θέε μου! Με τί γτυποκάρδι γύρια κι' άντίκρισα τό μοναδι-κό κορίτσι του πλοίου! "Ωστόσο ήξερα πώς τό κορίτσι έλεγε ψέγματα. Γιατι να θέλλ να ρίξει στη θάλασσα μιά τέτοια ά-ώραία σοκολάτα γευιομένη με κρέμα; "Οχι! όχι! Τη είχε ρί-ξει έπιτήδες!...

—Παίδι μου, τής άπάντησα με καλωσύνη, δέν πρέπει να πευ-ραζόμεις με τέτοια παιγνίδια ανθρώπους σοβαρούς και μελαγχολ-ικούς, όπως είμα έγώ! Αυτά είναι καλά να τά κάνεις με άλ-λους, νεωτέρους από μένα! έπρόσθεσα δείχνοντας την παρέα τών άλλων νέων. "Αλλά σ' έναν άνθρωπο, πικραμένον από τίς άπογοητεύσεις της ζωής, γιατί να του πετάς μιά σοκολάτα γε-υιομένη με κρέμα;

—Και πώς τό ζέρετε πώς είχε κρέμα μέσα; με ρώτησε γε-λύνητας.

—Χμ!... τό ύπέθεσα, παιδάκι μου! ά-πάντησα σοβαρά.

Μά ήταν ψέγματα γιατί την είχα φάει! "Ωστόσο ή γνωριμία είχε γίνει κι' ήμουν θέβασις για τίς νίχη μου! Πράγματι, ή νέα πήρε την πολυθρόνα της κ' ήρθε να καθήση κοντά μου, στη γωνιά που είχα διαλέξει άπάνω στο κατάστρωμα. Σε έ-λιγο όμως ήρθαν κι' ό άλλοι νέοι και κά-θησαν κοντά μας. "Ηταν άδιακρισία έκ μέρους των, μα τί μπορούσα να κάνω;... "Ωστόσο ή νέα, πότε περπατούσε με τόν Τζέρολδ, πότε πηδούσε σχοινάκι με τόν Ούιλλσον και πότε έπαίξε πιγκ-πόνγκ με τόν Γούντρον και τόν Τζόν. Κάθε φορά όμως έπέστρεφε κοντά μου, σαν να θα-ρειόταν λιγνίκι την έπιπολαότητα τών νέων κ' έπιζητούσε την δική μου σοβαρό-τερη συναστροφή.

"Ενα θράδυ, ένθω θρίσκομιασε μόνι μου, οι δύο μας, άκουμπισμένοι στην κου-πασιτή του πλοίου και κυττάζαμε τη σε-λήνη, ή όποια έφριγγε άσημένιες άνταύ-γειες έπάνω στα θελούδινα νερά του "Ιν-δικού "Ωκεανού, την ρώτησα πώς την έ-λεγαν.

—"Ονομάζομα Φελίσιτυ, μού άπάντησε με την μελωδική φωνή της. "Αλλά στο σπίτι με φωνάζουν Φλίπ... Σας τό λέγω μόνο εσάς, πρόσθεσε ή νέα, και σας πα-ρακαλώ να μη τό πείτε στους άλλους! "Πέρασαν μερικές ήμέρες. "Όταν έπιθι-βάθηκα στη Μασσαλία, είχα πάρει την απόφασιν πώς θα έμενα άνύπασδρος, μα να τώρα, που χωρίς να τό έπιζητήσω, θρήκα τό κορίτσι που δνειρευόμουν.

"Ενα θράδυ, πήρα τό τρυφερό χεράκι της μέσα στα δικά μου, και τής ειπα:

—Φλίπ, μικρούλα μου, σ' άγαπώ και θέλω να σε κάνω γυναίκα μου. Ναμζίεις

Η νέα στή ήταν τό μοναδικό κορίτσι άπάνω στο πλοίο...

πώς μπορείς να μ' αγαπήσεις;...

—Νομίζω πώς... Ίσως... ναί! μου άπάντησε ή νέα κί' άμέσως πρόσθεσε: Μόνο πώς παρακαλώ μη τόν πτες στους άλλους!

"Ας έξακολουθήσουμε σάν να μ'ήν ύπρχε τίποτε μεταξύ μας! Της τό ύποσχέθηκα! Πετούσα από τή χαρά μου και τήν παραμονή πού θά άποβιβαζόταν: στό Κολόμπο, τής πέρασα στό δάκτυλο ένα μονόπετρο δαχτυλίδι, τό οποίο φορούσα κί' εκείνη μου έδωσε τήν φωτογραφία της. "Ήταν μέ τήν στολή τής γυμναστικής του σχολείου, δέν είχε άλλη μαζί της και μου ζήτησε αγνώστη γιατί δέν ήταν τόσο έπιτυχημένη...

Τήν έπομένη φθάσαμε στό Κολόμπο. Μέ θαρεία καρδιά, τήν παρακολουθούσα καθώς άποβιβάστανε. Σε μιά άκρη του καστρούματος ο Τζέρολδ σκόπιζε κρυφά τά δάκρυά του κ' οι άλλοι νεοί τήν χειρετόσαν με τά μαντήλια τους. "Αλλά έγώ ήξερα πώς ο χαριετιός της άπευθυνόταν άποκλειστικά σέ μένα! Είγαμε άκόμα τεσσάρων μερών ταξίδι. Η μέρες τώρα μου φαινότανσαν άτέλειωτες. Συνδεθήκαμε περισσότερο άναμεταξύ μας και τρώγαμε μαζί στό ίδιο τραπέζι. Ο Τζέρολδ μάς είπε πώς ήταν άρραβωνιασμένος, ή μνηστή του λεγόταν Ντίλνις. Θεέ μου! Γιατί να μη μου τό πή προτίτερα;... Κατόπιν κί' ο Μπούλνς κί' οι άλλοι, ένας-ένας άμολόγησαν πώς είχαν δώσει τό λόγο τους σέ κάποιο κορίτσι. Η μιά λεγόταν Τζέννυ, ή άλλη Λούσυ, Ντόλλυ, δέν θυμούμαι τό όνομα τής άλλης. Τότε κί' έγώ τούς είπα πώς ήμουν άρραβωνιασμένος. Μόνο, σύμφωνα με τήν παράκληση τής μνηστής μου δέν είπα τ' όνομά της. "Αν και δέν έβλεπα τί σημασία είχε να τό κρύθω!

Στόν προτελευταίο σταθμό περίμενα γράμμα της, σύμφωνα με τήν ύπόσχεσί της. "Έκανα καρτέρι και μόλις είδα τό πλοίο μου τόν πιλότου μάς πλησίαζε, έσπευσα κοντά στό λουτρό μου και ζήτησα τό γράμμα μου. "Εκείνος μου παρέδωσε ένα μακρύ γαλάζιο φάκελλο. Εύτυχός τόν έβασα στην τσέπη μου, κοντά στην καρδιά μου, και πήγα στό τραπέζι. Θά διάβασα τό γράμμα κατόπιν με τήν ήσυχία μου. Τόση ήταν ή εύτυχία μου, ώστε δέν θάσασα και όταν τελείωσε τό γεύμα είπα ξαφνικά:

—Θά σάς δείξω τήν φωτογραφία τής μνηστής μου!
—Κί' έγώ! Κί' έγώ! είπαν οι άλλοι. Κατόπιν ο Τζέρολδ πρότεινε:

—"Ακούστε! Θά καταθέσουμε ο καθένας μας μισή λίρα κί' όποιος έχει τήν πιό ώμορφη φωτογραφία εκείνος θά πάρη τό θραείο!

"Αμέσως όλοι θγάλαμε από τό πορτοφόλι μας τήν φωτογραφία τής αγαπημένης μας. "Ένα γενικό έπιφώνημα και μιά κατάπληξη ζωγραφίστηκε στό πρόσωπό μας. "Όλες ή φωτογραφίες παρίσταναν τήν Φιλίπ με στολή γυμναστικής, του σχολείου! "Ήταν ή γενική μνηστή τής παρέας!

—Σταθήτε μιά στιγμή, κύριοι! είπα, και άνοιξα τό γράμμα της.

"Ίδου τί έγραφε:

«Μέ συγχωρείς, φίλε μου, άν δέν μπορώ να τηρήσω τήν ύπόσχεσι που σούδωσα! "Αλλά όταν έγινε ας, συναντήθηκα με τόν πρώτο άρραβωνιαστικό μου, με τόν όποιον είχα μαλώσει. Είδα πώς αγαπώ αυτόν καλύτερα και τά ξαναφτιάξαμε. "Ίσως τό παιχνίδι πού σάς έκανα έβλεπε, να σάς δώσω διαφορετικά όνόματα, δέν ήταν πολύ σωστό εκ μέρους μου, και σάς ζητώ συγγνώμη. Σάς εύχομαι να βρήτε μιά καλή σύντροφο του βίου σας. Η μέρες του ταξιδιού μου θά μείνουν άληθινές και θά σάς θυμώνα με άγάπη! Κρατώ τό δαχτυλίδι εις άνάμνηση. Με άγάπη, Φίλιπ».

Ξεροκατάπια, έθηξα και κατόπιν είπα:

—Προτείνω να χρημάσει του θραείου να δοθούν σέ κανένα άουλο όρφανών! Κύριοι, φαντάζομαι πώς και σεις θά έχετε γράμματα σάν τό δικό μου! Ζητήσατέ τό από τόν λουτρόμιο!

"Ένας-ένας οι νεοί σηκώθηκαν και σιωπηλό άπομακρύνθηκαν. "Έτσι έληξε αυτή ή ιστορία. "Όστόσο, έγώ έμεινα γεροντοπαλλήκαρο!

ΡΟΔΟΦΥΛΛΑ

ΣΚΕΦΕΙΣ ΤΟΥ ΓΚΑΙΤΕ

Τό κλασικόν εινε ή ύγεια και τό ρωμαντικόν ή άρρώστεια !...

Η έλπίδα εινε ή δεύτερη ψυχή τών δυστυχισμένων.

"Ο,τι κανείς δέν τό καταλαβαίνει, εινε άδύνατον και να τό κατέχη.

Τά ποιήματα κάμνουν τόν ποιητή.

Τό πρώτο και τελευταίο πού πρέπει να ζητά ο καθένας από τό πνεύμα του, εινε ή άγάπη πρós τήν άλήθεια.

"Απ' άλλους τούς λαούς του κόσμου οι "Έλληνες όνειρευτήκαν καλύτερα τό όνειρο τής ζωής !...

Η συμπεριφορά εινε ο καθρέφτης τής ψυχής.

Η μεγαλύτερες δυσκολίες βρισκονται εκεί πού δέν τό ύπατείνεμεθα.

Καθένας άκρύει εκείνο πού καταλαβαίνει.

ΝΕΟΕΛΛΗΝΙΚΗ ΠΟΙΗΣΙΣ

ΕΡΩΤΙΚΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

Η ΚΑΡΔΙΑ ΜΟΥ

"Έλα, καρδιά, έδω να σε μαλώσω
Γιατί συνήθισες αιώνα να χτυπάς
Και μόλις από έρωτα γλυτώσω
"Εσύ άρχίζεις άλλη ν' αγαπάς!...

Δέν είδες επί τέλους τί τραβάω
"Απ' τούς δικούς σου τούς παλμούς κάθε φορά;
Μέ έκαμες να ζω γιά ν' αγαπάω,
Μου πήρες άπ' τά στήθη τή χαρά.

"Α!... δέν μπορώ, καρδιά, να σε κρατήσω.

"Εμπρός, έσυλλογίσθηκα πολύ...
Θά βρω άγοραστή να σε πουλήσω
Γιά να γλυτώσω από σένανε τρελλή!...

"Επήρα τήν καρδιά μου και έθγηκα...
"Εμπρός μου άπαντά μιά κασταή
Γιομάτη ώμορφιά, καμάρι, γλύκα,
Μ' από καρδιά στα στήθη όρφανα!...

—Πουλάρω τήν καρδιά μου, τής φωνάζω.
—Και πόσον τήν πουλείς;... —"Φτηνά πολύ...
—Μά τί ζητάς;.. Βαθείά άναστενάζω
Και λέω: —Μονάχα ένα φίλι...

—Τήν παίρνω... Και τό φίλημα μου δίνει
Και παίρνε τήν καρδιά ή κασταή
Μά ύστερα σάν άρχισε γιά κείνη,
Τό στήθος μου να πάσχη, να πονή,

"Εκίνησα μιά μέρα ο καύμενος,
Τρελλός άπ' τής αγάπης τούς παλμούς,

Και λέω από έρωτα πνιμένος:
—Αυτήσού τούς πολλούς μου στεναγμούς

Και δός μου πάλι πίσω τήν καρδιά μου,
"Αν θές, αγαπημένη μου τρελλή,

Κί' έγώ σού δίνω χίλια άπ' τά φίλια μου
Γιά να πληρώσω τό δικό σου τό φίλι!

Δέχτηκε... Τά φίληματα πληρώνω
Και λέω... —Τήν καρδιά... Μ' αυτή γελά...

Μεγάλον ή καρδιά μου είχε πόνο
Γιά κείνη κί' άπ' αυτήν δέν ξεκολλά.

—Τήν έπαθα... φωνάζω, εις τ' άλήθεια
Κί' έπίσθηκα, σάν έξυμνο πουλί!...

"Αχ! όποιου ή καρδιά χτυπά στό στήθια,
Ποτέ του τήν καρδιά να μ'ήν ποτέ.

ΗΘΕΛΑ

"Ηθελα ναμουν μενταπλιόν, πουλάκι μου, δικό σου,
Μ' ανατριχίλα ν' άκουμπώ τόν έσπρο τό λαιμό σου.

"Ηθελα ναμουν τό κομψό αυτό σου θραχιολάκι,

Νά σού κρατώ λαχταριστά τό άσπρο σου χεράκι,

"Ηθελα ναμουν ζώνη σου (ας εινε και πετσένια),

Νά σφίγγω τήν μεσούλα σου πούνε δαχτυλιδένια,

"Ηθελα ναμωνα κί' έγώ χρυσό σκουλαρικάκι

Νά κρέμωμαι περιήφανο στό τρυφερό σ' αυτάκι

Κί' σδες φορές δεξιά-ζεφρά γυρίζεις τό λαιμό σου,

Νά σειώμαι και να σού φιλώ τ' άφράτο μάγουλό σου.

ΑΛΛΟΘΡΗΣΚΗ

Τήν πρόσμενα στην πόρτα μας να θυγή

Και τήν φιλώ σ' άφράτο μαγουλάκι,

Μά στρέφει εύθως εκείνη με όργη

Κί' ένα τριχτό μου δίνει σκαμπιλάκι.

Χωρίς θυμό τής άπαντά... —Φανή!

"Αν θέλεις... "Έλα, χτύπησε με πίσω...

Μά σού κείνη δέν εισαι Χριστιανή

Πού δέν μου λές να σε ξαναφιλήσω!...

ΑΝ ΠΕΘΑΝΩ...

—"Αν άποθάνω, αγάπη μου, τής είπα, τί θά κάνης;

—Μη μου τό λές, γιά τό Θεό! Αυτό με θανατώνει,

Θ' αυτοκτονήσω στη στιγμή εάν εσύ πεθάνης.

...Μά...πριν πεθάνω...μ' άφησε και μ' άλλον ξεχαράχνει!